

เพชรสีเพลิง

บทที่ 20

เพื่อนๆ สัญญากันตั้งแต่วันเผาศพว่าจะไม่โศกเศร้า เป็นหน้าหู
หน้าตาแข่งกับครอบครัวของเพื่อนชายอีก การมาในครั้งนี้ แม้จะมี
บางคนชิมเตร้าน้ำตาลคลอเป็นพักๆ แต่การสนทนาหัวเราะหัวไคร์ของ
กลุ่มก็ดังต่อเนื่อง ทำให้บรรยากาศไม่หม่นมัวอย่างที่กลัวกัน

รถทั้งสองคันแล่นตามกัน ผ่านถนนชนบทสายเล็กที่ตัดผ่านนา
ข้าวและไร่พืชบ้าง สวนผลไม้บ้าง คูคลองธรรมชาติบ้าง เป็น
ระยะทางพอสมควร ที่สุดก็พากันแล่นเข้าสู่ถนนดินที่บางตอนขรุขระจน
คนนั่งมีอาการโยกคลอน กระเด็นกระดอนเป็นระยะ จนถึงบ้านไม้ที่มี
ชั้นล่างเปิดโล่ง ซึ่งตั้งอยู่ไม่ห่างจากแนวภูเขาที่มองเห็นรกรังไม้ไปด้วย
ต้นไม้เขียวชอุ่ม

พอรถจอด ทุกคนก็กรูกันออกมาเหมือนนกกระจอกแตกรัง

เพื่อนๆ ที่ถือกล้องถ่ายรูปมาด้วยวางท่าถ่ายรูปกันร่วนวาย
สนุกสนานกับแถวต้นมะม่วงเขียวเสวยที่กำลังออกลูกเป็นพวงระย้าใกล้
ตัวบ้าน สหส ถอดเสื้อเชิ้ตตัวนอกเหลือเพียงเสื้อยืดคอกกลมแขนสั้น
เนื้อบางสีขาวยอดตัดตัวที่ขึ้นเหงื่อเพราะความร้อน ทำหน้าที่เจ้าของ
บ้านด้วยการหาน้ำท่าและผลไม้มารับรอง เขาวางชั้นน้ำใหญ่มีดอก
มะลิสีขาวสะอาดลอยห่างๆ ลงบนโต๊ะ ข้างในชั้นใหญ่เป็นชั้นเงินใบจิวที่
ถูกขัดถูจนสะอาดเอี่ยม ชายหนุ่มพุดยิ้มๆ เห็นพื้นขาวสะอาดตัดกับ
สีล้าคมเข้มของใบหน้า

“ขอรับรองแบบคนบ้านนอกนะครับ น้ำฝนลอยดอกมะลิ ใช้
ชั้นเล็กตักดื่มร่วมกันแบบพี่น้องสมานฉันท์ใจครับ”

สายใจที่สีหน้าโศกสลดเป็นพักๆ หยิบชั้นเงินจ้วงตักน้ำขึ้นดื่ม
เป็นคนแรก “ยินดีค่ะ แต่ขอสายใจดื่มก่อนก็แล้วกัน”

“โห ฉลาดนะ.....”

เพื่อนๆ เธอไว้อย่างไรไม่ได้ถือสาจริงจัง เพราะส่วนใหญ่ก็ชินแล้ว
กับการใช้ชีวิตเรียบง่ายร่วมกันในชนบท ดื่มน้ำจากกระติกเดียวกัน
เวียนกันตักข้าวใส่ปากด้วยช้อนในจานชามชุดเดียว ที่กว่าจะได้ล้างก็เมื่อ
ทุกคนอิมหน้าแล้ว

พรรณราย อดลังเลไม่ได้แต่ก็รับชั้นใบเล็กมาดื่มโดยดีเมื่อโยธินได้
คิวแล้วตักน้ำที่ลดระดับลงทุกทีส่งให้

“บ้านน่าอยู่นะคะ” เธอผินยิ้มได้หวานสนิท

“ยังไงก็สู้บ้านพวกคุณที่กรุงเทพฯ ไม่ได้หรอกครับ ต่างกันราวกับ
ฟ้าดิน” คนตอบนึกถึงคฤหาสน์โอฬารที่หญิงสาวเข้าไปพักพึ่งอิง
อาศัยโดยยอมแลกกับเนื้อตัวและศักดิ์ศรี ดวงตาของเขาบรยายยิ้ม

“บ้านจะน่าอยู่หรือไม่ขึ้นอยู่กับคนที่อยู่ด้วย”

โยธินพุดพลางมองสาวน้อยที่เขามองใจให้ ภัสสรเอียงชั้นวิตน้ำ
ขึ้นดื่ม ผิวหน้าเป็นสีแดงจัดเพราะเพิ่งวิ่งกลับเข้ามาจากแดด

“หวานหอมชื่นใจดีจัง แต่ว่าจะหมดแล้วค่ะพี่สหส”

“ผมจะตักให้ใหม่ครับ”

“ตักที่ไหน สรไปด้วย”

“ใส่ตุ้มฝั่งดินไว้ข้างในห้องครับ เก็บน้ำดื่มแบบคนบ้านนอก
แต่ว่าน้ำจะเย็นตามธรรมชาติไม่ต้องง้อตู้เย็น”

เธอเดินตามเขาต๋อยๆ เข้าไปข้างในซึ่งกันฝาพอบเป็นห้อง พอ
เห็นสตรีวัยกลางคนสวมเสื้อกางเกงเก่าๆ นั่งปอกผลไม้อยู่กึ่งมือไหว้

“ไหว้พระเถอะแม่คุณ”

“แม่ผมเอง” สหสพุดยิ้มๆ

“สหสจะเอาอะไรหรือ มะม่วงหมดหรือยัง นี่ไงแม่กำลังปอก
เพิ่มให้”

“ไม่เป็นไรหรอกค่ะคุณป้า พวกเราทำกันเองได้” หญิงสาวรีบ
พุด

“ประเดี๋ยวแม่จะหุงข้าวทำข้าวผัดให้ทานกันจะดีไหม ตำน้าพริก
แล้วเด็ดผักสดๆ มาลวกน้ำร้อนแกลั้มก็อร่อยดีนะ”

“เราทานกันมาแล้วจากที่วัดค่ะคุณป้า ประเดี๋ยวจะไปทาน
มือเย็นกันระหว่างทางกลับกรุงเทพฯ”

“หนูชื่ออะไรจ๊ะ” นางละมุนอดถามไม่ได้ “หน้าตาสะสวย
กิริยาวาจาก็ก็น่ารัก คุณพ่อคุณแม่คงรักมากนะนี่”

สีหน้าของหญิงสาวเจื่อนจางลง

“ชื่อภัสสรค่ะ”

“ชื่อเพราะจริง หนูภัสสร.....”

“คุณป้าเรียกว่าสรก็ได้ค่ะ”

ชายหนุ่มมองผู้หญิงทั้งสองพูดจากันด้วยสีหน้าที่ยากจะอ่าน เขาเลี้ยงไปเปิดตุ่ม ใช้ขันเล็กตักน้ำออกมาเติมใส่ขันใหญ่

“สุภักดิ์อะแม่”

“เดินขึ้นเขาไปตามเคย ประเดี๋ยวก็กลับมาเองแหละ”

“ใครคือสุภักดิ์คะ”

“น้องสาวผม” เสียงตอบขริ่ม ปรากฏตาตุ่มแวววาวขึ้น เมื่อถูกเตือนด้วยความหลังที่น่าคลั่งใจ

สีหน้าเขาทำให้ภัสสรรู้สึกงวยงง

ชายหนุ่มผินยิ้ม หลบตาใส่ที่เจอด้วยความพิศวง เสพุดว่า “ภัสสรยกน้ำออกไปไหว้ใหม่ครับ ผมจะหาอย่างอื่นออกไปให้ทานกัน”

หญิงสาวเข้าไปประคองขันใหญ่ที่เกือบเต็มด้วยน้ำใส มะลิขาว เริ่มซ้ากลับลอยตัวขึ้นมาดังเดิม อีกครู่ร่างเล็กๆ ก็ประคองขันใหญ่ ออกมาวาง

เพื่อนๆ เธอกลับเข้ามาจากแดดหลายคน แย่งกันจ้วงขันเงิน ไบเล็กตักดื่ม อีกคนหนึ่งแกล้งล้อว่า

“เอ ทำไมคราวนี้มีรสเค็มๆ”

“อ้าว ตายจริง ลืมล้างมือนะซี เหอะ กินๆ เข้าไปได้เสริม วิตามินไงล่ะ”

เด็กๆ พูดคุยหัวเราะกันครั้นครัง แม้แต่ภัสสรที่ซึ่มๆ อยู่ก่อนหน้าก็กลับแจ่มใสขึ้น โยธินที่เคยเป็นคนรื่นเริงสนุกสนานกลับไม่มีอารมณ์ร่วม ชายหนุ่มนั่งซึ่มอยู่ข้างๆ พรรณราย มองพวกเด็กๆ รุน้องพูดคุยหัวเราะกัน พรรณรายนั้นแม้ว่าจะเข้ามาอยู่ในร่มแล้ว แต่เสื้อสูทใหม่ ซับด้วยผ้าหลายชั้นทำให้เธอต้องขยับพัดไม่หยุด

“ร้อนจังเลยคะ สงสัยว่าวันนี้ฝนจะตกถึงได้ร้อนอย่างนี้”

“ถอดเสื้อตัวนอกออกซิครับ” ชายหนุ่มแนะนำ

หญิงสาวพูดว่า “ไม่ได้หรอกคะ ประเดี๋ยวเด็กๆ เกิดถ่ายรูป แล้วติดพรรณไปจะดูไม่ดี มันเป็นผ้าลูกไม้โปร้งบางเชียว”

“ไปนั่งในรถใหม่ครับ เปิดแอร์จะได้เย็น”

“จะกลับกันหรือยังล่ะคะ กว่าจะถึงกรุงเทพฯ คงอีกหลายชั่วโมง”

ชายหนุ่มขยับข้อมือดูนาฬิกา “อีกประเดี๋ยวพวกเขาก็คงเบื่อ อยากกลับกันล่ะครับ ตอนนี้ปล่อยเขาสนุกกันไปก่อน”

“งั้นเราไปนั่งเปิดแอร์รถในรถด้วยกันได้ไหมคะคุณโย”

ชายหนุ่มขยับจะปฏิเสธแต่แล้วก็กลับพยักหน้ารับด้วยความเกรงใจ เขาเองก็รู้สึกเหมือนเป็นส่วนเกินที่ได้แต่นั่งเงิบฟังเสียงคนรอบข้างพูดคุย

เพื่อนๆ ของภัสสร สะกิดให้เธอดูร่างทั้งสอง เดินตามกันออกไป ขึ้นรถที่จอดอยู่ใต้เงาไม้

“เค้าจีจ้กันมาตลอดทาง เราหึงแทนตัวเลยละยัยสร”

“บ้า จะมาหึงทำไม พี่โยไม่ใช่แฟนเราสักหน่อย”

เพื่อนสาวชี้หน้าเธอพลงหัวเราะ “ไม่ใช่แฟนหรือ อย่ามาปากแข็งนะ เห็นไปรับที่คณะตั้งหลายครั้ง”

หากมีโอกาศ โยธินเคยโทรศัพท์ทักมานัดแล้วแวะรับเธอจาก คณะเรียนไปทานอาหารบ้าง ดูหนังบ้าง ภัสสรพูดเสียงแข็งว่าเธอไม่มีอะไรกับโยธิน แต่เมื่อคลุกคลีสนิทกันในตอนนั้น หญิงสาวก็รู้สึกอึดอัดใจอยู่พอสมควร

และทุกครั้งก็ทำให้ชยาไม่สบายใจ

เธอเคยชอบโยธินมากพอที่จะรู้สึกขวางหูขวางตาเมื่อเห็นเขา แพรวพรายก้อรกก้อดิกกับสาวสวยทุกคนที่อยู่ใกล้ เธอเจ็บปวด และอับอายที่บังเอิญเห็นพรรณรายล้มอยู่ในอ้อมอกของเขาในยามวิกาล เพียงลำพังสองต่อสอง แต่ว่าในบัดนี้เมื่อชยาต้องมาจากไป ความรู้สึกผิดที่ตนเองละเลยเพื่อนชายผู้แสนดีที่ไม่เคยพูดคำว่า “ไม่” กับเธอเลยสักครั้ง ทำให้เธอยิ่งต่อต้านความรู้สึกที่เคยมีต่อโยธิน

แล้วเธอยังฝังใจว่าเขาเป็นสาเหตุให้เธอเรียกชยาออกจากที่พัก มาพบกับความตาย

“เราไม่เคยชอบกับพี่โย แคร์จี้กันเฉยๆ เท่านั้นเอง”

“จ้จ้ๆ เชื่อก็เชื่อ”

ในช่วงเวลานั้นใครคนหนึ่งเดินจากทางด้านภูเขาใกล้เข้ามา ภัสสรมองเห็นแต่ไกลจึงถาม สหสว่า “นั่นพี่สุภักดิ์หรือคะ”

สหสหันมองตาม “ครับ ใช่”

ชายหนุ่มลุกเดินจากไป เพื่อนๆ เธอหันไปมองแต่ไม่ใส่ใจ เสียงพูดคุยหัวเราะยังดังต่อเนื่อง

ภัสสรที่มีความรู้สึกพิเศษต่อชายหนุ่มผู้นี้อดคอยมองไม่ได้ เห็นร่างสูงเดินไปหยุดพูดด้วย ก่อนจะจูงหญิงสาวผู้นั้นให้เดินตามใกล้เข้ามา ยิ่งใกล้เธอก็ยิ่งรู้สึกว่าท่าทีของสตรีผู้นั้นออกจะแปลกๆ ดูขี้ดๆ แข็งๆ ไม่คล้ายหญิงสาวที่มีชีวิตชีวาทั่วไปเสียเลย

ร่างทั้งสองหายเข้าไปในห้องที่ภัสสรพบกับนางละมุนเมื่อครู่ก่อน

หญิงสาวผลจากกลุ่มเพื่อนลุกตามไปดู เห็นนางละมุนกำลังใช้ผ้าชุบน้ำเช็ดหน้าให้ สหทัยมองพลางใช้ปลายมือกรีดผมที่ยาวยุ่งปรกใบหน้าอีกฝ่ายให้ดูเรียบร้อย

ได้ยินเสียงนางละมุนพูดแว่วๆ

“หลังๆนี้ พอเพลอมันก็เดินขึ้นเขาไปเจียบๆ บางทีเปียกฝนกลับมาแต่บางทีก็ตากแดดจนหน้าไหม้ จะโดนตัวบุงตัวแมลงอะไรกัดก็ไม่สนใจ ไม่รู้ว่าจิตใจมันลอยไปอยู่ที่ไหน”

“วันนี้เห็นอะไรบ้างสุภัก” ชายหนุ่มถามเอาใจหญิงสาว

อีกฝ่ายมองหน้าเขาเหมือนมองผ่านอากาศที่ว่างเปล่า

หญิงสาววัยถอนใจหนักหน่วง

“เมื่อไหร่มันจะดีขึ้นสักทีก็ไม่รู้”

“แม่จะให้พาเขากลับไปรักษาตัวที่โรงพยาบาลไหมล่ะครับ”

“อើย ไม่เอาละ ไปอยู่โรงพยาบาลแล้วใครจะตามไปดูแล แล้วไม่รู้ว่ามีหมอเค้าจะรักษามันยังงัย จะเอาไฟช็อตเข้าทางหัวอย่างเมื่อก่อนอีกหรือเปล่านั้นก็ไม่รู้”

ภัสสรไม่คิดว่าจะมาพบเรื่องไม่สบายใจได้แต่ยี่หนึ่งทำอะไรไม่ถูก สีหน้าเธอเจื่อนจางลงเมื่อเจ้าของบ้านหันมา และใบหน้าของสหทัยดูกร้าวกระด้างขึ้นทันที

นางละมุนทักว่า “อ้าว หนู...”

“ขอ...ขอโทษค่ะ”

ร่างสูงเดินเข้ามาหา พูดเสียงขรึม “ผมมีน้องสาวเป็นคนบ้า”

“สร...เสียใจด้วย”

ประกายตาของเขาทำให้เธอหายใจไม่ออก เหมือนเห็นความโกรธเกลียดคุโชนอยู่ข้างในนั้น

สหทัยคิดว่าเธอจะเสียใจไหมหากรู้ว่าคนที่ทำให้สุภักเป็นเช่นนี้คือใคร

สีหน้าเจื่อนจางของเธอทำให้เขาต้องพูดเสียงอ่อน

“ไปสนุกกับเพื่อนๆ ดีกว่าครับ ตรงนี้ไม่มีอะไรน่าดู”

“เธอไม่พูดหรือคะ”

“ผมเองก็พยายามให้เขาพูด หวังว่าถ้ามีคนคอยพูดคุยด้วยแล้วเขาจะดีขึ้น”

“งั้นทำไมไม่ให้พี่สุภักไปคุยกับพวกเราล่ะคะ”

“อย่าเลยครับ สุภักเองก็อาจไม่พร้อมที่จะพบเสียงดังๆ คนมากมาย ถ้าเขาทำอะไรแปลกๆ ขึ้นมา เพื่อนๆ จะหมดสนุกกันเสียเปล่าๆ”

หญิงสาวเดินกลับมาที่กลุ่มเพื่อนโดยมีชายหนุ่มตามหลัง

พอพิมพ์ลอยเสนอที่จะให้พักค้างคืนที่บ้านญาติของเธอ ภัสสรก็ตกลงทันที พิมพ์ลอยพูดว่า “ไหนๆ มาแล้วจะรีบกลับทำไม พรุ่งนี้วันหยุด เทียวสนุกกันสักวันเถอะ ไปดูน้ำตกกัน แล้วฉันจะพาพวกเธอล่องแพตกปลามาปิ้งกินกันด้วย”

“แล้วจะกลับกันยังไงล่ะยะ”

“ก็ให้ญาติฉันส่งที่ท่ารถโดยสารไง ง่ายจะตาย”

“สรอยู่”

“ยัยสร ประเดี๋ยวพ่อเธอก็ตีตายหรอก”

ภัสสรตอบว่า “ไม่ตีหรอก... แล้วพี่พรรณก็หาข้อแก้ตัวให้เราเองแหละ”

สายใจหัวเราะ “นั่นซิ พี่พรรณของเธอตีออกจะตาย ยิ่งถ้าเธอไม่กลับด้วย พี่พรรณมีโอกาสนอยู่กับพี่โยสองต่อสองจะยิ่งชอบไปเสียอีก”

เพื่อนเธอยื่นหน้ามาเย้าว่า “ระวังพี่โยจะ กอน วิธ เตอะ วิน น้า”

“กอน วิธ พี่พรรณ ต่างหาก”

อีกคนว่า เรียกเสียงหัวเราะครั้นแครง

สหทัยมองหน้าเธอ เห็นยิ้มเฉยไม่มีท่าทีจะเดือดร้อน

“จะยังไม่กลับกรุงเทพ หรือครับ”

ภัสสรตอบว่า “อยากอยู่ต่อค่ะ”

“ผมก็จะกลับพรุ่งนี้เหมือนกัน”

“เย่ ดีเลย งั้นสายใจกลับพรุ่งนี้กับพี่สหทัยดีกว่า ได้ไหมคะ”

“ได้ครับ”

กลุ่มผู้มาเยือนไปลาเจ้าของบ้านแล้วเคลื่อนตัวมาที่รถ โยธินที่นั่งเป็นเพื่อนในรถพูดคุยกับพรรณรายด้วยน้ำใจและความอ่อนโยนสุภาพ โดยไม่ได้มีความรู้สึกเคลิบเคลิ้มคล้อยตามฝ่ายหญิงแต่อย่างใดเลย รีบเปิดประตูก้าวลงมารอรับ สีหน้าเขาบอกความไม่สบายใจ เมื่อภัสสรบอกความตั้งใจให้รู้

“พี่โยคะ สรกับสายใจจะยังไม่กลับ จะไปนอนที่บ้านญาติของพิม พรุ่งนี้จะไปเที่ยวหน้าตกกันคะ”

“แล้วจะกลับกรุงเทพ กันยังไง”

“ที่จริงเรากลับรถโดยสารกันก็ได้ แต่บังเอิญพี่สหัสก็กลับพรุ่งนี้เหมือนกัน ก็เลยจะแวะไปรับคะ”

ชายหนุ่มสั่นหน้า “พี่ทิ้งสรไว้ไม่ได้หรอก พี่รับปากคุณเอาไว้ว่าจะดูแลสร”

“พ่อคงไม่ว่าอะไรหรอกคะ” สีหน้าเธอบอกความตื้อตึง โยธินพูดอะไรไม่ออก หันมองพรรณราย ผู้ซึ่งเพิ่งได้บันไดรถลงมาสวมทบอย่างจะขอการสนับสนุน

“อะไรกันคะ”

ภัสสรบอกซ้ำ

โยธินพูดว่า “พี่ว่าเรากลับพร้อมกันวันนี้ดีกว่า”

หญิงสาวไม่ฟังเสียง “สรไม่ค่อยสบายใจยังไม่อยากกลับคะ จะอยู่กับชยาอีกวันหนึ่ง” น้ำเสียงตอนท้ายขาดหาย สีหน้าคล้ายถูกสะกดให้เกิดความสะเทือนใจขึ้นมาอีกครั้ง

ชื่อ ชยา ทำให้โยธินพูดไม่ออก

“แล้วพี่จะทิ้งสรไว้ได้ยังไง” เขาหันมองหน้าเพื่อนๆ เธอเด็กส่วนใหญ่ต้องการจะกลับ รวมทั้งพรรณรายด้วย

“พรุ่งนี้พรรณมีธุระสำคัญด้วยคะ แล้วไม่ได้ขออนุญาตมาค้าง คุณเอาเข้าใจว่าเราจะกลับกันคืนนี้”

“สรมาออกค่ายต่างจังหวัดบ่อย บางที่อยู่เป็นเดือน พ่อไม่ว่าอะไรหรอกคะ”

สหัสมองเงียบๆ คนหนึ่งมีสีหน้ากังวลห้วงโย อีกคนก็ตื้อตึงตันอยู่ในโบหน้าอ่อนประกายตาใสเจือโศกศัลย์

โยธินดึงข้อมือภัสสรพาเดินออกไปจากกลุ่ม

“ขอคุยด้วยประเดี๋ยว”

ร่างเล็กๆ เดินตามโดยดี พรรณรายมองตามขณะที่กลุ่มเด็กๆ มีเรื่องพูดคุยกันจนไม่ได้สนใจ

“สรไม่พอใจอะไรพี่หรือ ทำไมอยู่ดีๆ ก็จะต้องขึ้นมาแบบนี้”

“สรไม่ได้ตื้อนะคะ สรแค่ยังไม่อยากกลับเท่านั้นเอง”

ดวงตาขริบหม่นหมองมองโบหน้าใสอย่างตันใจ

“แต่เรามาด้วยกันก็ควรจะกลับด้วยกันซิ ถ้าพี่ทิ้งสรไว้ แล้วสรเกิดเป็นอะไรไปพี่จะทำยังไง”

“สรไม่เป็นอะไรหรอกคะ เคยออกค่ายนอนเตนท์เดินป่าทำอะไรหนักๆ มานักต่อนักแล้ว กับแค่ไปนอนบ้านญาติพิมวันเดียวจะมีปัญหาอะไร”

“ถ้าอยากเที่ยว วันหลังพี่จะพามาหรือว่าสรจะให้พาไปที่ไหนๆ ก็ได้ทั้งนั้น”

“สรยังไม่อยากกลับคะ” เธอยืนยันคำเดิม

โยธินได้แต่มองอย่างอึดอั้นจนพรรณรายเดินมาตาม

“ตกลงว่ายังไงกันคะ”

“พี่พรรณช่วยพาเพื่อนๆ สรกลับไปก่อนนะคะ พรุ่งนี้สร พิม กับสายใจจะกลับพร้อมพี่สหัส”

“ก็ไม่เห็นเป็นไรนี่คะคุณโย คุณสหัสก็ไม่ใช่ใครอื่นไม่ใช่หรือคะ ครอบครัวบ้านช่องเขาเราก็รู้จัก แล้วพรรณจะบอกกับที่บ้านเอง”

โยธินได้แต่จำใจยอมตาม ไม่มีทางอื่นนอกจากฝากฝังเด็กสาวทั้งสามกับสหัส

หนุ่มใหญ่รับคำด้วยท่าทีสุภาพ

“ผมจะดูแลให้อย่างดีครับ ประเดี๋ยวจะพาไปส่งที่พัก แล้วพรุ่งนี้จะได้ไปรับถูก”

เด็กๆ ล่ำลากัน แล้วรถตู้ก็ค่อยๆ แล่นจากไป

สหัสมองโบหน้าใสๆ ทั้งสามที่ยังหัวเราะหัวใครโบกมือลาเพื่อนๆ ชายหนุ่มรู้สึกเหมือนกำชัชชนะไว้ในมือ.....